

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εβδομήντα Τρία

Οι Παπικές Σκιές: Αποκαλύπτοντας την Επιρροή και τις Προθέσεις Πίσω από τον «Πάπα του Χίτλερ»

Jeff Pippenger

2024-04-03

Στο βιβλίο με τίτλο *Ο Πάπας του Χίτλερ*, ο συγγραφέας Τζον Κόρνγουελ αρχίζει την αφήγηση για τον μελλοντικό πάπα, ο οποίος βασιλεύσε όταν ο Χίτλερ κυβερνούσε τη Γερμανία, με τον παππού του και τον Πάπα Πίο Θ', οι οποίοι εκδιώχθηκαν από την πόλη της Ρώμης. Όταν ο Πίος Θ' διέφυγε από την πόλη της Ρώμης, μεταμφιεσμένος σε μοναχή, ο μόνος άνδρας που πήρε μαζί του ήταν ο παππούς του μελλοντικού πάπα. Ο Κόρνγουελ εξετάζει τη στενή σχέση των δύο ανδρών και κατόπιν επισημαίνει πώς και ο πατέρας του μελλοντικού πάπα συνδεόταν επίσης με το κέντρο εξουσίας της Καθολικής Εκκλησίας. Με τον τρόπο αυτό προσδιορίζει το κοινωνικό, πολιτικό και θρησκευτικό περιβάλλον της ιστορίας από την εποχή του Πίου Θ' έως τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ιστορική αυτή επισκόπηση είναι εξαιρετικά διαφωτιστική.

«Ένα ακόμη βήμα στην παπική αλαζονική αξίωση έγινε όταν, κατά τον ενδέκατο αιώνα, ο πάπας Γρηγόριος Ζ' διακήρυξε την τελειότητα της Ρωμαϊκής Εκκλησίας. Μεταξύ των θέσεων που προέβαλε ήταν και μία που διακήρυττε ότι η εκκλησία ουδέποτε έσφαλε, ούτε θα έσφαλλε ποτέ, σύμφωνα με τις Γραφές. Πλήν όμως, οι αποδείξεις από τη Γραφή δεν συνόδευσαν τον ισχυρισμό αυτόν. Ο υπερήφανος ποντίφικας αξίωσε επίσης την εξουσία να καθαιρεί αυτοκράτορες και διακήρυξε ότι καμία απόφαση την οποία εξέφερε δεν μπορούσε να ανατραπεί από κανέναν, αλλά ότι αποτελούσε δικό του προνόμιο να ανατρέπει τις αποφάσεις όλων των άλλων.»

«Μια εντυπωσιακή απεικόνιση του τυραννικού χαρακτήρα αυτού του υπερασπιστή του αλαθίτου δόθηκε με τον τρόπο που μεταχειρίστηκε τον Γερμανό αυτοκράτορα, Ερρίκο Δ'. Επειδή τόλμησε να παραβλέψει την εξουσία του πάπα, ο μονάρχης αυτός κηρύχθηκε αφορισμένος και εκθρονισμένος. Τρομοκρατημένος από την εγκατάλειψη και τις απειλές των ίδιων του των ηγεμόνων, οι οποίοι είχαν ενθαρρυνθεί σε ανταρσία εναντίον του από το παπικό διάταγμα, ο Ερρίκος αισθάνθηκε την ανάγκη να συμφιλιωθεί με τη Ρώμη. Μαζί με τη σύζυγό του και έναν πιστό υπηρέτη διέσχισε τις Άλπεις καταμεσής του χειμώνα, για να ταπεινωθεί ενώπιον του πάπα. Όταν έφθασε στο κάστρο όπου είχε αποσυρθεί ο Γρηγόριος, οδηγήθηκε, χωρίς τη συνοδεία των φρουρών του, σε μια εξωτερική αυλή, και εκεί, μέσα στο δριμύ ψύχος του χειμώνα, με ακάλυπτο το κεφάλι και γυμνά τα πόδια, και με ενδυμασία άθλια, ανέμενε την άδεια του πάπα να παρουσιαστεί ενώπιόν του. Μόνον αφού παρέμεινε τρεις ημέρες νηστεύοντας και εξομολογούμενος, καταδέχθηκε ο ποντίφικας να του χορηγήσει συγχώρηση. Αλλά και τότε ακόμη, μόνο υπό τον όρο ότι ο αυτοκράτορας θα ανέμενε την έγκριση του πάπα προτού αναλάβει εκ νέου τα διακριτικά ή ασκήσει την εξουσία της βασιλείας. Και ο Γρηγόριος, υπερήφανος για τον θρίαμβό του, καυχόταν ότι ήταν καθήκον του να συντρίβει την υπερηφάνεια των βασιλέων». Η Μεγάλη Διαμάχη, 57.

Ο Γρηγόριος Ζ΄ υπήρξε «υπέρμαχος του αλαθήτου», αλλά ο γελοίος αυτός ισχυρισμός δεν ανακηρύχθηκε επίσημο δόγμα έως τον Πίο Θ΄, ο οποίος κατέστησε τον ανόητο αυτόν ισχυρισμό καθιερωμένο δόγμα κατά την πρώτη Σύνοδο του Βατικανού. Το δόγμα εγκρίθηκε στις 18 Ιουλίου 1870, εκατόν πενήντα χρόνια ακριβώς πριν από την πρώτη απογοήτευση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Εκείνο που είναι διαφωτιστικό στην ιστορία είναι ότι, όταν ο Πίος Θ΄ συγκάλεσε την Πρώτη Σύνοδο του Βατικανού και εφάρμοσε το δόγμα του αλαθήτου, το κίνητρό του προκλήθηκε από το μίσος του προς εκείνο που ονομαζόταν «μοντερνισμός». Δεν είχε ως ρίζα την ιδέα ότι ένας πάπας δεν μπορούσε να υποπέσει σε σφάλματα όταν όριζε βιβλικές δοξασίες· ήταν υπεράσπιση της παπικής αντιθέσεως προς την επιρροή που είχε παραχθεί από τη Γαλλική Επανάσταση. Στρεφόταν εναντίον εκείνου που τελικώς θα γινόταν γνωστό ως Κομμουνισμός.

Η Γαλλική Επανάσταση επέφερε μια ανατροπή στη δομή διακυβερνήσεως των ευρωπαϊκών εθνών, με ιδιαίτερο μίσος κατά της μοναρχίας, η οποία είναι ο παπισμός. Μια ιταλική δημοκρατική εξέγερση είχε εκδιώξει προσωρινά τον Πίο Θ΄ και τον δεξιό του βραχίονα από τη Ρώμη. Ο «μοντερνισμός», ο οποίος εκπροσωπείτο από τις διάφορες φιλοσοφίες που παρήχθησαν από τη Γαλλική Επανάσταση, ήταν ο μέγας εχθρός του Πίου Θ΄, και το δόγμα του περί αλαθήτου αποσκοπούσε στο να στηρίξει κάθε αξίωση που ο πάπας προέβαλλε εναντίον των μοντερνιστικών ιδεών που παρήχθησαν από τη Γαλλική Επανάσταση.

Το ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο σαράντα, δηλώνει ότι το 1798 ο βασιλεύς του νότου (η άθρη Γαλλία) κατάφερε το θανάσιμο πλήγμα στον βασιλέα του βορρά (τον παπισμό).

Το δόγμα του αλαθήτου του Πίου Θ΄ συνδεόταν με τον πόλεμο που παριστάνεται στο εδάφιο σαράντα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, και από το τελευταίο μέρος του 1869 έως το επόμενο έτος ο Πίος Θ΄ συγκάλεσε την πρώτη Σύνοδο του Βατικανού, γνωστή ως Vatican I, με σκοπό να επικυρώσει ότι ο πάπας ήταν η κεφαλή του Καθολικισμού και ότι ο Καθολικισμός ήταν η κεφαλή όλων των εκκλησιών, όπως είχε διακηρυχθεί με το διάταγμα του Ιουστινιανού το έτος 533.

Η Δεύτερη Σύνοδος του Βατικανού, γνωστή επίσης ως Βατικανό II, πραγματοποιήθηκε από το 1962 έως το 1965. Υπήρξε γεγονός ορόσημο στην ιστορία της Καθολικής Εκκλησίας και μία από τις σημαντικότερες οικουμενικές συνόδους των νεότερων χρόνων. Η σύνοδος συγκλήθηκε υπό την ηγεσία του Πάπα Ιωάννη ΚΓ΄ και συνεχίσθηκε κατά τη διάρκεια της ποντιφικής θητείας του Πάπα Παύλου ΣΤ΄, μετά τον θάνατο του Ιωάννη ΚΓ΄ το 1963. Είναι σημαντικό να αναγνωρισθεί η σαφής διαφορά μεταξύ αυτών των δύο συνόδων.

Η πρώτη σύνοδος είχε ως σκοπό να καθιερώσει αυτό που αποκαλείται «πρωτείο» του πάπα, δηλαδή ότι ο πάπας είναι ο ανώτατος άρχων, διδάσκαλος και ποιμήν της Εκκλησίας, υπεύθυνος για τη διαφύλαξη και την ερμηνεία των δογμάτων της πίστεως. Η εξουσία του συνίστατο στον καθορισμό δογμάτων, στην έκδοση δογματικών διαταγμάτων και στη διατύπωση αυθεντικών αποφάνσεων επί ζητημάτων πίστεως και ηθών, γνωστής ως παπικό αλάθητο. Περιλαμβάνει επίσης τη δικαιοδοτική εξουσία του πάπα επί της οικουμενικής Εκκλησίας, συμπεριλαμβανομένης της εξουσίας να διορίζει επισκόπους, να ρυθμίζει τα μυστήρια και να διοικεί τη διοίκηση της

Εκκλησίας.

Η δεύτερη σύνοδος επρόκειτο να αναπροσανατολίσει την εκκλησία προς μια οικουμενική οντότητα. Οι σύνοδοι αποτελούσαν ευθέως αντίθετες προτάσεις. Η συντηρητική πρώτη σύνοδος αναιρέθηκε από τη φιλελεύθερη δεύτερη σύνοδο. Οι δύο αυτές παρατάξεις διέφεραν όσο η νύχτα από την ημέρα, και η προφητεία που αποδίδεται στα τρία μυστικά της Φάτιμα προσδιορίζει έναν εσωτερικό πόλεμο, ο οποίος αντιπροσωπεύεται εύστοχα από αυτές τις δύο συνόδους.

Η προφητεία προσδιορίζει μία τάξη η οποία υποστηρίζει το πρωτείο που εκπροσωπείται από τον Πίο Θ', ως εκπροσωπούμενη από εκείνον που αποκαλείται είτε ο «λευκός πάπας», είτε ο «καλός πάπας», είτε ο «καλός επίσκοπος» και η άλλη τάξη, η συνδεδεμένη με τη Β' Σύνοδο του Βατικανού, εκπροσωπείται από τον «μαύρο πάπα», ή τον «κακό πάπα», ή τον «κακό επίσκοπο». Η διαμάχη των δύο πολιτικών εννοιών παριστάνεται όταν επισκέπτεται κανείς το ιερό του θαύματος της Φατίμα, στη Φατίμα της Πορτογαλίας. Κατά την είσοδο, ο διάδρομος είναι τοποθετημένος ανάμεσα σε ένα άγαλμα ενός μαύρου πάπα στη μία πλευρά και ενός λευκού πάπα στην άλλη.

Καθίσταται, λοιπόν, μέρος της κληρονομιάς του ανθρώπου που επρόκειτο τελικά να καταστεί εκείνος που το βιβλίο προσδιορίζει ως τον πάπα του Χίτλερ, ότι οι ρίζες του είναι άρρηκτα συνυφασμένες με τον αγώνα μεταξύ του μοντερνισμού (του βασιλέως του νότου) και του παπικού πρωτείου (του βασιλέως του βορρά).

Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι ο συγγραφέας του βιβλίου που εξετάζουμε ήταν καθολικός σε καλή εκκλησιαστική υπόσταση, και ότι ο δηλωμένος σκοπός του για τη συγγραφή του βιβλίου ήταν να ρίξει φως στον ισχυρισμό ότι ο πάπας που βασιλεύε κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο είχε υποστηρίξει τον Χίτλερ, τους Ναζί ή ότι έφερε οποιαδήποτε ενοχή για το ολοκαύτωμα κατά των Ιουδαίων και άλλων. Όταν ο Κόρνγουελ αναφέρεται στον παππού του Πίου ΙΒ', ο οποίος ήταν το δεξί χέρι που οργάνωσε τη σύγκληση της Α' Βατικανής Συνόδου, η ιστορία της πάλης μεταξύ των βασιλέων του νότου και του βορρά εκτυλίσσεται μέσα σε αυτήν ακριβώς την ιστορία. Όταν η επανάσταση του «Ρεπουμπλικανισμού» έφθασε στην Ιταλία, επί περίπου έναν χρόνο οι Ιταλοί εξεδίωξαν τον Πίο Θ' από την πόλη της Ρώμης, και από τότε, ακόμη και μετά την επιστροφή του, το μόνο που κατείχε ποτέ έκτοτε ο παπισμός ήταν τα εκατόν δέκα στρέμματα, γνωστά ως Πόλη του Βατικανού.

Ο μόνος τρόπος με τον οποίο κατόρθωσε έστω να επιστρέψει στο Βατικανό ήταν με τη βοήθεια γαλλικών στρατευμάτων και με δάνειο από τους Ρότσιλντ, τους διαβόητους Εβραίους τραπεζίτες. Για να κατανοηθεί με ορθή κρίση η παπική συννενοχή στο Ολοκαύτωμα κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, απαιτείται κάποια βασική κατανόηση της στάσεως της Ευρώπης απέναντι στους Εβραίους από τη σταύρωση του Χριστού και εξής. Το βιβλίο υποστηρίζει ότι ο αντισημιτισμός και ο ρατσισμός είναι δύο διαφορετικές στάσεις, ισχυριζόμενο ότι το μίσος του Χίτλερ προς τους Εβραίους ήταν ρατσιστικό, διότι ο Χίτλερ θεωρούσε τους Εβραίους κατώτερη κατηγορία ανθρώπων όντων, ενώ ο αντισημιτισμός ήταν το μίσος κατά των Εβραίων επειδή σκότωσαν τον Θεό. Είτε πρόκειται για ένα και το αυτό είτε πράγματι υφίσταται διάκριση μεταξύ των δύο, η πραγματικότητα της δοκιμασίας των Εβραίων αξίζει να γίνει κατανοητή.

Παραδείγματος χάριν, στην Αμερική σήμερα, εάν χρησιμοποιηθεί η λέξη «γκέτο», οι περισσότεροι θεωρούν ότι αποτελεί τον ορισμό της φτώχειας, εξαθλιωμένης πλευράς της πόλεως. Όμως ο όρος «γκέτο» αρχικώς αναφερόταν σε ένα τμήμα μιας πόλεως, ιδιαιτέρως στη Βενετία της Ιταλίας, όπου οι Ιουδαίοι εξαναγκάζονταν να κατοικούν κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα. Το πρώτο γκέτο ιδρύθηκε στη Βενετία το 1516, όταν η Βενετική Δημοκρατία περιόρισε τους Ιουδαίους σε μια καθορισμένη περιοχή της πόλεως, γνωστή ως «geto nuono» (νέο χυτήριο), η οποία τελικώς κατέστη γνωστή ως το γκέτο.

Στην Ευρώπη κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα, στους Ιουδαίους επιβάλλονταν περιορισμοί ως προς το πού μπορούσαν να κατοικούν, καθώς και ως προς τα επαγγέλματα που τους επιτρεπόταν να ασκούν. Οι περιορισμοί αυτοί βασιζόνταν στον παλιό ορισμό του αντισημιτισμού, ο οποίος αναφερόταν στην πεποίθηση ότι οι Ιουδαίοι είχαν θανατώσει τον Θεό και ότι όλα τα μεταγενέστερα προβλήματα τους είχαν επισωρευθεί επάνω τους εξαιτίας των δικών τους πράξεων.

Κατά τον Μεσαίωνα, είχε καθιερωθεί η παράδοση ότι οι Χριστιανοί δεν μπορούσαν να δανείζουν χρήματα ούτε να εισπράττουν τόκο για δάνειο. Οι Ιουδαίοι εξαιρούνταν από αυτόν τον περιορισμό, και ο δανεισμός χρημάτων κατέστη ένα από τα επαγγέλματα που επιτρεπόταν να ασκούν. Οι Ιουδαίοι τραπεζίτες, όπως η οικογένεια Ρότσιλντ, ήταν οι αργυραμοιβοί, ως αποτέλεσμα των νομικών περιορισμών ως προς τα επαγγέλματα που τους επιτρεπόταν να ασκούν. Όταν ο Πίος Θ΄ χρειάστηκε κεφάλαια για να επιστρέψει στο Βατικανό, η απογοήτευση του ότι δεν κυβερνούσε πλέον την πόλη της Ρώμης εντάθηκε από την ανάγκη του να στραφεί στους Ιουδαίους για χρήματα.

Προτού εκδιωχθεί από τη Ρώμη, ο Πίος Θ΄ φαινόταν να ανήκει σε ένα από δύο στρατόπεδα όσον αφορά τους Ιουδαίους και τη σχέση της εκκλησίας προς αυτούς. Τα δύο στρατόπεδα αποτελούνταν από εκείνους που πίστευαν ότι οι Ιουδαίοι, ό,τι κι αν τους συμβεί, απλώς υφίστανται εκείνο που τους αξίζει, και από το άλλο, το οποίο έτεινε να δείχνει κάποια μικρή επιείκεια προς τους Ιουδαίους. Όταν ο Πίος Θ΄ επέστρεψε στο Βατικανό, αφού είχε εκδιωχθεί, η επιείκεια που είχε κατά καιρούς επιδείξει πριν από την εξορία του δεν εκδηλώθηκε ποτέ ξανά. Πριν από την εξορία του είχε καταργήσει το γκέτο στην πόλη της Ρώμης, και μετά την επιστροφή του το επανίδρυσε και επέβαλε φορολογία στους Ιουδαίους προκειμένου να ανακτήσει τις οικονομικές του απώλειες.

Το δεξί χέρι του Πάπα Πίου Θ΄ ήταν ο Μαρκαντόνιο Πατσέλλι, ο παππούς του πάπα του Χίτλερ. Ήταν νομικός και ανήκε σε μια ιδιαίτερη τάξη νομικών που υποστήριζαν τον παπισμό. Ο γιος του έγινε μέλος της ίδιας εκείνης εκλεκτής τάξεως νομικών, όπως και ο εγγονός του, ο οποίος τελικώς θα γινόταν ο πάπας του Χίτλερ. Αφού το βιβλίο διατρέχει την ιστορία του παππού του Ευγενίου Πατσέλλι, του πατέρα του, καθώς και τα νεανικά του χρόνια και την εκπαίδευσή του, εξετάζει τη θέση που ανέλαβε ο Πατσέλλι όταν άρχισε το έργο του για τον παπισμό. Ως νομικός, προερχόμενος από την εκλεκτή τάξη των παπικών νομικών, επελέγη να τεθεί επικεφαλής ενός τμήματος που ειδικευόταν στις συμφωνίες, οι οποίες ονομάζονται κονκορδάτα. Το 1901 ο Πατσέλλι εισήχθη στο γραφείο της Παπικής Γραμματείας του Κράτους.

Ο Πατσέλλι έγινε ο απεσταλμένος προς τα έθνη. Προφητικώς, ο Πατσέλλι έγινε το νομικό σημείο επαφής που ολοκλήρωσε την πορνεία των βασιλέων της γης με τον παπισμό. Το 1903, ο Πίος Ι΄ στέφθηκε πάπας. Αμέσως άρχισε να επιτίθεται στο «διανοητικό δηλητήριο» που παρήγαγε «σχετικισμό και σκεπτικισμό». Ο άνθρωπος που διηύθυνε την προσπάθεια του Πίου Ι΄ να εκριζώσει τον «μοντερνισμό» ήταν ο Ουμπέρτο Μπενίνι, ο οποίος εργαζόταν στο ίδιο γραφείο με τον Πατσέλλι. Ο Μπενίνι δήλωσε κάποτε, σχετικά με μία ομάδα ιστορικών παγκοσμίου κύρους, ότι επρόκειτο για ανθρώπους για τους οποίους «η ιστορία δεν είναι παρά μία συνεχής απεγνωσμένη προσπάθεια να κάνουν εμετό. Για αυτού του είδους τα ανθρώπινα όντα υπάρχει μόνο ένα φάρμακο: η Ιερά Εξέταση!» Για τον Μπενίνι, ένας ιστορικός που εξέφραζε οποιαδήποτε συμπάθεια προς τις ιδέες που προήλθαν από τη Γαλλική Επανάσταση έπρεπε να εκτελεστεί.

Επισημώς, ο Μπενίνι διηύθυνε το υπουργείο προπαγάνδας του παπισμού, αλλά ανεπισήμως διηύθυνε επίσης ένα μυστικό κατασκοπευτικό δίκτυο, σχεδιασμένο να εντοπίζει οποιουσδήποτε Καθολικούς έτρεφαν οποιαδήποτε συμπάθεια προς τον «μοντερνισμό», ο οποίος είχε προέλθει από τον βασιλέα του νότου. Τελικώς, το 1910, το έργο του οδήγησε στην έκδοση μιας οδηγίας που υποχρέωνε τους υπαλλήλους του παπισμού να δίδουν έναν όρκο, αποκαλούμενο Αντιμοντερνιστικό Όρκο. Εξακολουθεί να ισχύει. Για να απασχολείται κανείς από το Βατικανό, πρέπει να ορκίζεται σε μίσος προς τις μοντερνιστικές ιδέες, τις οποίες σήμερα θα αποκαλούσαμε κομμουνιστικές ιδέες.

Στην περίληψη του βιβλίου του Cronwell, στο εσώφυλλο αναφέρεται: «Κατά την πρώτη δεκαετία του αιώνα, ως λαμπρός νεαρός νομικός του Βατικανού, ο Pacelli συνέβαλε στη διαμόρφωση μιας ιδεολογίας πρωτοφανούς παπικής εξουσίας· κατά τη δεκαετία του 1920 χρησιμοποίησε πανουργία και εκβιασμό για να επιβάλει ισχύ στη Γερμανία. Το 1933, ο Hitler έγινε ο ιδανικός του διαπραγματευτικός εταίρος και συνήφθη ένα κονκορδάτο που παραχωρούσε θρησκευτικά και εκπαιδευτικά προνόμια στην Καθολική Εκκλησία, σε αντάλλαγμα για την καθολική αποχώρηση από την κοινωνική και πολιτική δράση. Αυτή η “εκούσια” παραίτηση του πολιτικού καθολικισμού, επιβληθείσα από τη Ρώμη, διευκόλυνε την άνοδο του ναζισμού. II

Σε συνεδρίαση του Υπουργικού Συμβουλίου στις 14 Ιουλίου 1933, ο Αδόλφος Χίτλερ εξέφρασε την άποψη, ήδη από εκείνον τον ίδιο μήνα, ότι το κονκορδάτο που είχε συνάψει ο Πατσέλλι με τους Ναζί παρείχε στη Γερμανία «έναν χώρο εμπιστοσύνης... στον αναπτυσσόμενο αγώνα κατά του διεθνούς Εβραϊσμού».

Το βιβλίο του Κόρνγουελ δεν έγινε ευμενώς δεκτό από τους Καθολικούς, οι οποίοι αρνήθηκαν να αποδεχθούν τα τεκμήρια ότι ο Πατσέλλι υπήρξε ο πρωταρχικός λόγος για τον οποίο ο Χίτλερ κατόρθωσε να ανέλθει στην εξουσία, διότι η Γερμανία ήταν κατά πλειονότητα καθολική. Ο Πατσέλλι είχε συνάψει συμφωνία που εμπόδιζε τον καθολικό εκδοτικό οίκο, τα καθολικά πρακτορεία ειδήσεων και τα καθολικά σχολεία να λένουν οτιδήποτε σχετικά με την κατεύθυνση του Χίτλερ από το 1933 και εξής. Το βιβλίο ανιχνεύει την πρόδηλη αντισημιτική κλίση του Πατσέλλι, ο οποίος στη συνέχεια έγινε πάπας κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Τουλάχιστον τρία σημεία μπορούν να τεκμηριωθούν βάσει πολύ αξιόπιστων ιστορικών πηγών από το βιβλίο.

Η πρώτη είναι ο πόλεμος του βασιλιά του βορρά και του βασιλιά του νότου, όπως απεικονίζεται στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ. Σε εκείνον τον πόλεμο οι αντίπαλοι είναι ο Καθολικισμός εναντίον του αθεϊσμού, ο πάπας εναντίον του Κομμουνισμού. Το άλλο σημείο είναι ότι ο πάπας χρησιμοποίησε τον Ναζισμό ως πληρεξούσιο στρατό του εναντίον του αθεϊσμού κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ακριβώς όπως ο πάπας χρησιμοποίησε τον αποστάτη Προτεσταντισμό το 1989, ως πληρεξούσιο στρατό του εναντίον του αθεϊσμού της ΕΣΣΔ. Το βιβλίο επίσης προσδιορίζει την εσωτερική και εξωτερική προφητική δομή που παριστάνεται από τα σατανικά μηνύματα τα οποία προήλθαν από το θαύμα στη Φάτιμα.

Ο συνοριακός πόλεμος της Ραφίας, ο οποίος παριστάνεται στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα του Δανιήλ ένδεκα, παριστάνει τον πόλεμο των συνόρων που εκτυλίσσεται επί του παρόντος στην Ουκρανία. Ο αρχαίος πόλεμος ήταν θερμός πόλεμος· ο δεύτερος είναι ο δεύτερος πόλεμος δι' αντιπροσώπων, με τα στρατεύματα των αντιπροσώπων να εμπλέκονται σε θανάσιμη σύγκρουση. Η Ραφία προσδιορίζει τον συνοριακό πόλεμο ως πόλεμο μεταξύ του βασιλέως του βορρά και του βασιλέως του νότου, αλλά η προφητεία διδάσκει ότι, έως τον σύντομο ερχόμενο νόμο της Κυριακής, η πόρνη της Τύρου είναι λησμονημένη, η Ιεζάβελ βρίσκεται στη Σαμάρεια, και η Ηρωδιάδα παρέλειψε το γενέθλιο συμπόσιο του Ηρώδη. Αυτοί οι τρεις μάρτυρες του ρόλου του βασιλέως του βορρά στην παρούσα ιστορία δείχνουν ότι αυτή κινεί τα νήματα παρασκηνακά. Οι θερμοί πόλεμοι, οι πόλεμοι δι' αντιπροσώπων και οι ψυχροί πόλεμοι που λαμβάνουν χώρα ενώ αυτή είναι λησμονημένη, διεξάγονται μέσω των στρατευμάτων των αντιπροσώπων της.

Η Ρωσία είναι ο βασιλιάς του νότου, και τώρα εμπλέκεται σε έναν οριακό πόλεμο, ο οποίος χρηματοδοτείται από τους παγκοσμιοποιητές του δυτικού κόσμου, κυρίως από τους προοδευτικούς Δημοκρατικούς και τους Ρεπουμπλικανούς RINO (Republican In Name Only) στις Ηνωμένες Πολιτείες. Όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες παριστάνονται ως ο στρατός δι' αντιπροσώπων του βασιλιά του βορρά στο εδάφιο σαράντα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, τα δύο προφητικά χαρακτηριστικά τους είναι η στρατιωτική ισχύς και η οικονομική δύναμη. Οι Ηνωμένες Πολιτείες επιτελούν στην Ουκρανία το ίδιο έργο που έκαναν το 1989, βοηθώντας τον Πάπα εναντίον της Ρωσίας, και ο στρατός δι' αντιπροσώπων επί του πεδίου, που υπερασπίζεται την Ουκρανία, είναι τόσο γεμάτος από υποστηρικτές των Ναζί, ώστε ακόμη και τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης δεν μπορούν να το αρνηθούν. Η Ρώμη χρησιμοποιεί τώρα τους ίδιους στρατούς δι' αντιπροσώπων που χρησιμοποίησε στον θερμό πόλεμο, ο οποίος ήταν ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, και το 1989, για να πολεμήσει εναντίον της Ρωσίας. Διαβάστε το βιβλίο: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν ο Θεός επρόκειτο να ανοίξει στον αγαπημένο Ιωάννη την ιστορία της εκκλησίας για τους μέλλοντες αιώνες, του έδωσε μια διαβεβαίωση του ενδιαφέροντος και της φροντίδας του Σωτήρος για τον λαό Του, αποκαλύπτοντάς του “Κάποιον όμοιον με Υιόν ανθρώπου”, να περιπατεί ανάμεσα στις λυχνίες, οι οποίες συμβόλιζαν τις επτά εκκλησίες. Ενώ στον Ιωάννη εδείχθησαν οι τελευταίοι μεγάλοι αγώνες της εκκλησίας με τις επίγειες εξουσίες, του επετράπη επίσης να ιδεί την τελική νίκη και απελευθέρωση των πιστών. Είδε την εκκλησία να οδηγείται σε θανατηφόρα σύγκρουση με το θηρίο και την εικόνα του, και την

προσκύνηση εκείνου του θηρίου να επιβάλλεται επί ποινή θανάτου. Αλλά, ατενίζοντας πέρα από τον καπνό και τον κρότο της μάχης, είδε ένα πλήθος επάνω στο Όρος Σιών μαζί με το Αρνίον, που είχαν, αντί του χαράγματος του θηρίου, το “όνομα του Πατρός γραμμένο επάνω στα μέτωπά τους.” Και πάλιν είδε “εκείνους οι οποίοι είχαν νικήσει το θηρίο, και την εικόνα του, και το χάραγμά του, και τον αριθμό του ονόματός του, να στέκονται επάνω στην υάλινη θάλασσα, έχοντας τας κιθάρας του Θεού” και να ψάλλουν την ωδή του Μωυσέως και του Αρνίου.»

«Αυτά τα διδάγματα είναι προς όφελός μας. Χρειάζεται να στηρίξουμε την πίστη μας στον Θεό, διότι ακριβώς εμπρός μας βρίσκεται καιρός που θα δοκιμάσει τις ψυχές των ανθρώπων. Ο Χριστός, επάνω στο Όρος των Ελαιών, επανέλαβε τις φοβερές κρίσεις που επρόκειτο να προηγηθούν της δευτέρας παρουσίας Του: “Θέλετε ακούσει πολέμους και φήμας πολέμων.” “Διότι θέλει εγερθή έθνος επί έθνος, και βασιλεία επί βασιλείαν· και θέλουσι γείνει πείναι και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους. Πάντα δε ταύτα είναι αρχή ωδίνων.” Ενώ αυτές οι προφητείες έλαβαν μερική εκπλήρωση κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, έχουν αμεσότερη εφαρμογή στις έσχατες ημέρες.»

«Βρισκόμαστε στο κατώφλι μεγάλων και επίσημων γεγονότων. Η προφητεία εκπληρώνεται ταχέως. Ο Κύριος είναι πλησίον. Σύντομα πρόκειται να ανοιχθεί ενώπιόν μας μια περίοδος συντριπτικού ενδιαφέροντος για όλους τους ζώντες. Οι αντιπαραθέσεις του παρελθόντος πρόκειται να αναζωπυρωθούν· νέες αντιπαραθέσεις θα ανακύψουν. Οι σκηνές που πρόκειται να εκτυλιχθούν στον κόσμο μας δεν έχουν ακόμη ούτε καν ονειρευθεί. Ο Σατανάς εργάζεται μέσω ανθρωπίνων οργάνων. Εκείνοι που καταβάλλουν προσπάθεια να αλλάξουν το Σύνταγμα και να εξασφαλίσουν νόμο που να επιβάλλει την τήρηση της Κυριακής ελάχιστα αντιλαμβάνονται ποιο θα είναι το αποτέλεσμα. Μια κρίση είναι ακριβώς επάνω μας.»

«Αλλ’ οι δούλοι του Θεού δεν πρέπει να εμπιστεύονται στον εαυτό τους μέσα σ’ αυτή τη μεγάλη κρίση. Στα οράματα που δόθηκαν στον Ησαΐα, στον Ιεζεκιήλ και στον Ιωάννη βλέπουμε πόσο στενά συνδέεται ο ουρανός με τα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα επάνω στη γη και πόσο μεγάλη είναι η μέριμνα του Θεού για εκείνους που είναι πιστοί σ’ Αυτόν. Ο κόσμος δεν είναι χωρίς άρχοντα. Το σχέδιο των μελλόντων γεγονότων βρίσκεται στα χέρια του Κυρίου. Η Μεγαλειότητα του ουρανού έχει υπό την ίδια Της φροντίδα το πεπρωμένο των εθνών, καθώς και τις υποθέσεις της Εκκλησίας Του.» Testimonies, τόμος 5, 752, 753.